'ब्रह्मकृत्', तेन कर्म्मकारिणा, वैश्वदेव'गणेन', सह सरस्वत्यादीन् देवानभिलक्ष्य दूत्यं कृत्वा 'रत्नधेयाय' रत्नसम्पादनाय, 'विश्वान्' देवान्, 'यक्षि' पूजय॥

अथ हविषः पुरोऽनुवाक्यामाह। "द्यौः पितः पृथिवि मातरध्रुक्। अग्ने भ्रातर्वसवो मृडता नः। विश्व आदित्या अदिते सजोषाः। अस्मभ्यꣳ शर्म्म बहुलं वियन्त" इति। येयं 'द्यौः', तद्रूप, हे 'पितः', हे 'पृथिवि मातः', 'अध्रुक्' द्रोहरहितः, हे 'अग्ने', 'भ्रातः', त्वमप्यध्रुक्। हे 'वसवः', यूयमप्यद्रुहः। ते यूयमस्माकं द्रोहमनाचरन्तः, 'नः' अस्मान्, 'मृडत' सुखयत। हे 'विश्वे', देवाः हे 'आदित्याः', हे 'अदिते', यूयं 'सजोषाः' समानप्रीतयः, 'अस्मभ्यं', 'बहुलं', 'शर्म', सुखं, 'वियन्त' विशेषेण यच्छत॥

अथ हविषो याज्यामाह। "विश्वे देवाः शृणुतेमꣳ हवं मे। ये अन्तरिक्षे य उप द्यवि ष्ठ। ये अग्निजिह्वा उत वा यजत्राः। आसद्यास्मिन् बर्हिषि मादयध्वं" इति। हे 'विश्वे देवाः' 'मे हवं' मदीयमाह्वानं, 'शृणुत'। 'ये' यूयं, 'अन्तरिक्षे ष्ठ' अन्तरिक्षलोके स्थिताः; 'ये', च 'उप' समीपे पृथिव्यां स्थिताः; 'ये', च 'द्यवि' दिविलोके स्थाः, 'ये' यूयम्, 'अग्निजिह्वाः' अग्निद्वारेण हविषः स्वीकर्त्तारः। 'उत वा' अन्येऽपि, वा 'यजत्राः' यष्टव्याः, ते सर्व्वेऽपि 'अस्मिन्' 'बर्हिषि'यागे, 'आसद्य' उपविश्य, 'मादयध्वं' तृप्ता भवत, अस्मानपि हर्षयत॥

अथ मैत्रावरुणीं द्विरूपामालभेतेत्यस्य पशोः सूक्ते पुरोऽनुवा-